

БЛАГОРОДСТВОТО НА УНИВЕРСАЛНИЯ ДУХ

Когато духът на една личност е по-широк, той рядко се концентрира и задържа единствено и само в своята тясно професионална област, колкото и да се е доказал в нея. Тясно му е там и търси проявление и в други духовни територии.

Един от ярките примери, доказващи това, е стихосбирката „Тест за младост” - изд. „Летера” 2015 г. на Дим. К. Дим. Това е творческият псевдоним на проф. Димитър Димитров /ректор на ВУАР Пловдив/, с който той подписва и своите карикатури от 1980 г. досега.

Първото впечатление след прочита на тази книга е, че тя е написана от умен, житейски зрял и мъдър човек. В неговата мотивацията за писане на поезия съзирам нещо от чистия и безкористен порив на авторите от българската възрожденска литература – да споделиш искрено и ненаатрапчиво собствения си натрупан опит и светоглед, да бъдеш полезен с тях на другите.

Авторът е подредил поетичните си творби в два раздела: „Дали монументи да строим” и „Помъдряването е болезнено”. И в двата Дим. К. Дим. пресътворява с поетико изразни средства различни периоди от своя богат досегашен житейски и професионален път – детството, младежките години и омъдряването на зрялата възраст.

Той няма дръзката и куха претенциозност за смайващи откривателства в човешкото битие. Дълбочината на ума, натрупаното познание и опит са го убедили, че новите теми под Слънцето, откакто човечеството съществува, са твърде, твърде малко. Затова поетическото у него е по-скоро споделяне на опит, напомняне и утвърждаване на доказани от всички исторически времена общочовешки ценности. А при Дим. К. Дим. това са чистотата на детството, незабравата на изконните корени, съхранение на родовата памет, връзката и предаването на добродетели между отделните поколения, добротата, алтруистичното живеене, любовта между мъжа и жената, поуката от залитанията и грешките ...

В третирането на горните теми и лексикално-стиловото изграждане на стиховете си авторът не разчита на поетическа сръчност или зашеметяваща образност. Той не се самосковава в определени рамки – примерно само класическото римувано писане или пък единствено свободата на белия стих. Най-често използваните от него поетически способности са: споменът, диалога между лирическите герои /внук с дядо, баща със син/, драматизма в определени случки или събития,, авторефлексията, размисъла върху и утвърждаването на истинските духовни и материални ценности.

Тези похвати са безхитростно използвани и може би точно това придава подкупващата искреност и автентичното звучене на стихосбирката, допринася за убедителността на нейните послания и емоционалното ѝ въздействие върху читателя. В тази посока ми се ще да цитирам само финала на стихотворението „Късметът на коминочистача”:

*„Надви го умората
И го прекърши.
Раздал го на хората-
късметът
му беше
свършил!”*

„Тест за младост” впечатлява, както и с великолепните илюстрации, взети от картини на големите художници Любен Диманов и Иван Поповски, така и с отличната си полиграфическа изработка.

Начо Христосков